

στρατηδόν! Ὁ θεὸς ἔρρηξε κραυγὴν... θλίβων τὸ πλευρόν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του. Ὁ ἐπιστάτης, ὁ μνηστὴρ καὶ ἐγώ, ἐπεσέταμεν κατὰ τοῦ δολοφόνου, οὕτινος ἀφηρέσαμεν τὴν αἰμορραγὴν μάχαιραν. Ὁ τρομερὸς ἐρεθισμὸς τοῦ ἐξέλιπε σὺν ᾧ κτυπήματι· οὐδ' ὅλως ἀντέστη, καὶ εἰς χεῖρας μας ἐκρατοῦμεν μέθυσον καὶ ἡλίθιον μόνον ἄνθρωπον.

Εἰς τὰς κραυγὰς τῆς θείας καὶ τῆς Σάσας προσέδραμον οἱ ὑπηρέται οἵτινες ἀπήγαγον τὸν δολοφόνον, ἐνῶ ἡμεῖς ἐσπεύσαμεν πρὸς τὸν θεόν, στηριζόμενον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς θύρας· τὸ σῶμά του ἐκάπετο, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν θαμβοί, δὲν ἐφώναζεν ἄλλ' ἐστέναζεν ἡχηρῶς. Ἡ τρέμουσα χεὶρ του ἐθλίβεν ἔτι σπασμωδικῶς τὴν πληγὴν του, ἐπὶ δὲ τοῦ λευκοῦ ἐσκακεδίου καὶ ἐπὶ τῆς περισκελίδος του ὑπῆρχον μεγάλαι αἱματηραὶ κηλίδες. Ὅταν τὸν μετεφέρμεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν ἐξηπλώταμεν ἐπὶ τοῦ ἀνιχνιτροῦ εἶδομεν φεῦ! ὅτι οὐδεμία ἐλπίς ὑπῆρχεν. Ἡ πληγὴ ἦτο θανάσιμος.

Ἦτο ἐνδεκάτῃ καὶ τρία τέτατα. Εἰς τὸν τελευταῖον ἦγον τοῦ μετονυχτίου τοῦ παλαιοῦ ὥρολογίου τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὁ ἄτυχος θεὸς μου ἐξέπνευσε.

Τοιοιουτρόπως τὴν 14 Μαΐου 1861, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν μετὰ τριακονταετιάν, ἐξεπληρώθη ἡ προφητεία τῆς βοήμη· Ὁ Ναοὺμ Σερέδας ἐτήρησε τὸν λόγον του
(Μετὰφρασις)

G. A. B.

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΥΑΣΝΑΙΑ ΠΟΛΙΑΝΑΣ

(ὑπὸ τοῦ κόμητος Λέοντος Τολστόϊ.)

(Συνέχεια)

Αἱ ἐσπέραι εἰσὶν ὠρισμέναι διὰ τὰ ἄσματα, τὴν προοδευτικὴν ἀνάγνωσιν, τὰ πειράματα τῆς φυσικῆς καὶ τὰ γραπτὰ μαθήματα. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναγνώσεως, τὰ μεγαλειότερα παιδιὰ συναθροίζονται περὶ τραπέζης, μὲ τὰς κεφαλὰς προσεγγίζουσας ἀλλήλαις, μὲ τοὺς πόδας κεχωρισμένους. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἀναγινώσκει, καὶ ὅλα διακρινοῦσιν ἀμοιβαίως τὰς ἐντυπώσεις τῶν. Τὰ μικρότερα τοποθετοῦνται ἀνὰ δύο ἀπέναντι τῶν βιβλίων αὐτῶν, καὶ ἐὰν τὸ βιβλίον εἶνε ἀνάλογον τῇ ἀντιλήψει αὐτῶν, ἀναγινώσκουσιν ὅπως καὶ ἡμεῖς ἀναγινώσκομεν, καλοκαθισμένοι ὑπὸ τὸ φῶς, ἡσύχως ἀκουμβισμένοι, ἀπολαύοντες προφανοῦς εὐχαριστήσεως. Τινὰ ἐξ αὐτῶν, θέλοντα νὰ συνενώσωσι δύο ἡδονὰς ἑμοῦ, ἐρχονται καὶ τοποθετοῦνται πλησίον τῆς ἀνημμένης θερμάστρας· θερμαίνονται καὶ ἀναγινώσκουσι ταῦτο χρόνος.

Εἰς τὰ πειράματα τῆς φυσικῆς δὲν γίνονται δεκτοὶ ὅλοι οἱ μαθηταί, ἀλλὰ μόνον οἱ μεγαλειότεροι καὶ οἱ φρονιμώτεροι τῆς δευτέρας τάξεως. Τὸ μάθημα τοῦτο, ὅπως κατήντησε παρ' ἡμῖν — καὶ εἶνε τὸ τελευταῖον τῆς ἐσπέρας — ἀποτελεῖ τὸ φανταστικώτερον, τὸ γονιμώτερον καὶ μᾶλλον κατὰλληλον διὰ τὸ πνεῦμα τῶν παιδῶν μάθημα. Ὁμοιάζει πρὸς διήγημα. Καὶ ὄντως, τὸ πᾶν προσωποποιεῖται δι' αὐτά. Ἡ μαγνητισμένη βελόνη, ἥτις ἀποκλίνει τὰ τρίμματα τοῦ σιδήρου, αἵτινα περιπατοῦσιν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, κάτωθεν τοῦ ὁποῦ περιάγεται μαγνήτης· αὐτὰ τὰ πράγματα τοῖς φαίνονται ὡς ἄτομα ζῶντα· τὰ ἀγγινοῦστερα, ὅσα ἐνοοῦσι τὰ αἷτια τῶν φαινομένων τούτων, ἐξίστανται.

— Ἰδате;... Ποῦ; Ποῦ;... Στάθηκε!... Πῶ!... πῶ!... κλπ. κραυγάζουσι.

Συνήθως, τὰ μαθήματα τελειοῦνσι μεταξὺ ὀγδόης καὶ ἐννάτης ὥρας, ἐκτὸς μόνον ὁσάκις ἡ ξυλουργικὴ κρατεῖ ὀλίγον περισσότερον τὰ μεγάλα παιδιὰ. Καὶ ὁλόκληρος ὁ ὄμιλος, μὲ μίαν φωνήν, ὁρμᾷ ἀναμιξὲς εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐκεῖθεν ἀρχίζει νὰ χωρίζηται, καὶ διασκορπίζεται εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τῆς κώμης. Κάποτε διασκεδάζουσιν ἀνερχόμενα ἐπὶ τῶν μεγάλων ἐλκύνθων, τὰ ὁποῖα εἶνε πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἀμαξηλάτου. Τὰ σύρουσιν ἐξω, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, πλησίον τῆς κώμης, καὶ ἐκεῖ διασκεδάζουσιν, ἀναμιξὲς ἔλκοντα καὶ ἐλκόμενα, ἐντὸς τῆς χιόνης.

••

Ἐξω τῆς σχολῆς ὑπάρχει πλήρης ἐλευθερία· νέαι ὁλως σχέσεις ὑφίστανται μεταξὺ μαθητοῦ καὶ διδασκάλου, ἐν αἷς ἐκπικρατεῖ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τῶν τρόπων, ἡ μεγαλειτέρα ἀπλότης, ἡ μεγαλειτέρα ἐμπιστοσύνη αἱ σχέσεις δηλαδὴ, αἵτινες μᾶς φαίνεται, ὅτι εἰσὶ τὸ ἰδεώδες πρὸς τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ τείνῃ ἡ Σχολή.

Ἐσχάτως ἀνέγνωσαν εἰς τὴν πρώτην τάξιν τὸ «Wiy» τοῦ Κογὸλ. Αἱ τελευταῖαι σκηναὶ παρήγαγον ζωηράν ἐντύπωσιν καὶ ἐκλόνισαν τὴν φαντασίαν αὐτῶν. Τινὰ αὐτῶν ἐμιμοῦντο τὴν μάγισσαν, καὶ ἀδιακόπως ὠμίλουν περὶ τῆς τελευταίας νυκτός.

Δὲν ἔκαμνε ψυχὸς ἐξω. Ἦτο νύξ χειμερινή, ἀνευ σελήνης, μὲ σύννεφα εἰς τὸν οὐρανόν. Πλησίον τῆς τριόδου ἐσταματήσαμεν. Οἱ μεγαλιότεροι μαθηταί, οἱ ὄντες ἐν τῇ Σχολῇ ἀπὸ τριετίας, ἐστάθησαν πλησίον μου, παρακαλοῦντες με νὰ τοὺς φέρω μακρύτερα· οἱ μικροὶ παρετηρήθησαν ἐπὶ στιγμὴν, ἐπειτα ὤρμησαν πρὸς τὰ κάτω τοῦ βουνοῦ. Οἱ μικρότεροι ἐδίδασκοντο ἀπὸ μικροῦ χρόνου ὑπὸ διδασκάλου νέου. Μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτῶν δὲν ἐπεκράτει εἰσέτι ἡ αὐτὴ ἐμπιστοσύνη, οἷα καὶ μετὰ τῶν μεγαλιτέρων.

— Λοιπόν! Νὰ πᾶμεν εἰς τὴν ἄμυναν (μικρὸν δάσος διακοσίους πόδας μακρὰν τῆς οἰκίας) εἶπεν εἰς αὐτῶν.

Πλέον πάντων τῶν ἄλλων παρεκάλεσεν ὁ Φέδκας, παιδίον δεκαετὸς φύσις λεπτοφυής, ἐπιδεκτικὴ ἐντυπώσεων, ποιητικὴ καὶ γενναία. Ὁ κίνδυνος ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν τὸν πρώτιστον ὅρον τῆς ἡδονῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ

Οἱ Βασιλεῖς τῆς Πρωσσίας διεκρίθησαν ἅπαντες ἐπὶ μακροβιότητι· ἐντὸς δὲ 281 ἐτῶν, μόνον ὁκτώ ἀνῆλθον εἰς τὸν θρόνον.

Ὁ Φρειδερίκος Γουλιέλμος, Ἐκλέκτωρ Βρανδεμβούργου, ἐγένετο Ἡγεμὼν τῆς Πρωσσίας τῷ 1657, δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Βεϊλάου, καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνεξάρτητος, σχηματίζας δὲ ἰσχυρὸν στρατὸν, ἐνίκησε τοὺς Σουηδοὺς ἐν Φιχερβίλγκ.